

เทศน์เช้า วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมเนาะ อันนี้อาร์มภท อาร์มภทเพราะมันเป็นความทุกข์ใจของผู้เห็น
ความทุกข์ใจของเรา ปัญญา วุฒิภาวะของเรา วุฒิภาวะของเรา เราแสวงหาความสุขของเรา
ความสุขของเรา เราปากกัดตีนถีบหาอยู่หากินกันก็เพื่อความอุดมสมบูรณ์ของเรา ถ้าอุดม
สมบูรณ์ของเรา สิ่งใดที่ได้ขบได้ฉันมันเอรีคอร่อยก็จะเป็นประโยชน์กับเรา เป็นประโยชน์
เพราะเราชอบอย่างนั้นไง

แต่เวลาหลวงตาสอนไง เปรดปากเท่ารูเข็ม ท้องเท่าภูเขา กินไม่รู้จักอิ่ม

เวลาเปรดท้องเท่าภูเขา ปากเท่ารูเข็ม กินแล้วกินเล่า ตัดหาความทะยานอยากไม่รู้จักพอ
หรือก ถ้าตัดหาความทะยานอยากไม่รู้จักพอ ฉันทขนาดไหนมันก็จะสิ้นปากออกมา ถ้าสิ้นปาก
ออกมามันก็จะสนองตัดหาของตัวเองไม่ได้หรือก แต่ถ้าอ่อนสิ ชักฟีนออกจากไฟ ชักฟีนออกจาก
ไฟ ไฟที่มันเผาผลาญในหัวใจ ชักฟีนออกจากมัน ชักฟีนออกจากมัน ถ้าใครประพฤติปฏิบัติขนาด
ไหน ได้มากน้อยขนาดไหน มันก็เป็นความสามารถของตน

เวลาอดอาหารมันจะหิวไหม มันจะกระหายไหม มันเรื่องธรรมดา คนที่มันทุกข์มันยาก
อยู่เพราะโรคหิวมันบังคับไง ถ้าโรคหิวบังคับมันถึงต้องบีบคั้นให้เราทำมาหากินกันอยู่ที่นี่ไง ทำ
มาหากินเพื่อปัจจัยเครื่องอาศัยใช้ไหม แต่เวลาบวชเป็นพระขึ้นมาแล้ว สิ่งที่หิวกระหายนั้นหิว
กระหายเพราะอะไร หิวกระหายเพราะมันต้องการไง ความต้องการเป็นธรรมใหม่ เป็นธรรม แต่
กิเลสตัดหาความทะยานอยากที่เราไม่ทำทันมันนะ เพราะกิเลสตัดหาความทะยานอยากไม่เท่า
ทันกัน มันมีพระคอยติเตียนเรื่องการอดอาหาร เขาเคยติเตียนต่อหน้าเราไง

เราก็บอกเขา บอกว่าเราก็ออด แต่อดอาหารเพราะอะไร ไอ้กูเห็นคนที่บอกว่าอาหารเป็น
โทษๆ ไอ้คนเบาปัญญาถูกเกลียดนัก เขาวานะ

อ้าว! ก็ผมเป็นคนโง่ ผมเป็นคนที่ไม่มีปัญหา ถ้าฉันแล้วมันก็เป็นเรื่องเกลียดใจ เวลาอดอาหาร อดอาหารมาเพื่อจะให้รู้เท่าทันกิเลสของตนไง ถ้ารู้เท่าทันกิเลสของตน การอดอาหารนั้น เป็นวิธีการเท่านั้น การอดอาหารเป็นอุบายอย่างหนึ่งเท่านั้น การอดอาหารไม่ใช่ว่ามันจะเป็น ประเสริฐเลิศเลอหรือ ถ้าการอดอาหารประเสริฐเลิศเลอ ไอ้พวกที่อดตาย พวกที่ขาดสารอาหาร เขาก็ต้องเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว เพราะอดจนขาดสารอาหารนะ อันนั้นเขาอดเพราะเขาใจ อดเพราะเขาไม่มีจะกิน อดเพราะเวรกรรมของเขา เขาอดเพราะเวรกรรมของเขา

ไอ้ของเรา เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เป็นสากยบุตร เป็นบุตรของ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาของเรา มีคนอุปฐากขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามหาศาล แล้วลูกศิษย์ลูกหาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะมีใครทอดทิ้งให้อดอยาก ไม่มีหรือ ผู้ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมีแต่คนเขาแสวงหาทั้งนั้นนะ เขาไปทำบุญกุศลของเขา แต่ด้วยสติด้วย ปัญญาของเขา เขาพยายามผ่อนของเขา พยายามผ่อนของเขาเพื่อจะเผชิญกับความจริงในหัวใจของเขา ถ้าเผชิญกับความจริงในใจของเขา เขากินอิมม่อนอุนแล้ว นั่งแล้วสัปหงกโง่งง กิเลส มันตัวใหญ่ๆ กิเลสมันตัวพองๆ มันเหยียบหัวใจบีบแบนเลย เราอดนอนผ่อนอาหารก็อดให้กิเลส มันเบาบางลงไง เบาบางลงเพราะมันไม่ได้กินตามหัวใจมันไง มันไม่ได้สวาปามตามมันพอใจไง ถ้ามันไม่ได้สวาปามตามความพอใจของมัน มันก็คืนรนไง เพราะมันคืนรน เพราะเรามีสติปัญญา เราถึงฝืนทนกับมันไง พอฝืนทนกับมันเพื่ออะไรล่ะ เพื่อไม่ให้ธาตุขันธ์มันทับจิตใจ ถ้าธาตุขันธ์ ไม่ทับจิต เวลาภาวนาขึ้นมามันก็เกิดสัมมาสมาธิขึ้นมาบ้างไง เกิดความสงบระงับขึ้นมาเพื่อจะ เกิดปัญญาขึ้นมา เพื่อจะสร้างคุณธรรมในหัวใจของเราไง มีการกระทำของมัน

เราก็ออด ตอนที่มันหมั่นเพียร ตอนที่เราสร้างเนื้อสร้างตัว เราก็ต้องขยันหมั่นเพียรใช้ไหม เราสร้างเนื้อสร้างตัวแล้วเราทุกข์เรายาก เราก็ต้องพยายามสร้างเนื้อสร้างตัว ต้องประหยัด มัชยัสถ์ใช้ไหม ถ้าเราเป็นเศรษฐีสิ เราเกิดมาแล้วเราทำงานประสบความสำเร็จ เราเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี เราจะใช้จ่ายอย่างไรก็ได้

เวลาหลวงตาท่านพูดนะ เราเห็นแล้ว เราดูทุกเช้า เวลาธาตุขันธ์มันต้องการต้องรีบฉันทนะ ถ้าไม่ฉันทแล้วเดี๋ยวธาตุขันธ์ไม่ต้องการ เวลาท่านแก่ชราภาพขึ้นมาแล้วมันต้องมีปัญญาแล้ว ปัญญาบอกว่าฉันนี้สักหน่อยนะ เราจะได้ตกค่านี้อแล้วมันจะได้ไม่โหยจนเกินไป เพราะว่า

ร่างกายมันชักทรุดโทรม พอร่างกายมันทรุดโทรมแล้วมันก็ต้องการสารอาหารใช่ไหม เพื่อไปซ่อมแซมร่างกายนี้ไง

คนที่เวลาจะซ่อมแซมเพื่อดูแลรักษาเหมือนคนชราภาพ คนชราภาพกินไม่ได้ นอนไม่ได้ เขาก็ให้สารอาหารใช่ไหม กินไม่ได้ เขาก็ให้ทางสายยางใช่ไหม ก็เพื่อรักษาร่างกายนี้ไว้ไง ถ้าเราเป็นเศรษฐี ถ้าเราทำแล้วประสบความสำเร็จแล้ว ถึงกรณีนั้นเราค่อยบำรุงรักษา

ไอ้ที่มันไม่ได้สิ่งใดเลย มันก็จะพังทลายไปพร้อมกันไง ทั้งที่ร่างกายนี้มันก็ต้องแตกดับเป็นธรรมดาอยู่แล้ว แล้วหัวใจก็ไม่มีสิ่งใดเป็นประโยชน์กับมันเลย มันก็จะพังทลายไปพร้อมกัน

แต่ถ้าคนที่มียศปัญญา ร่างกายมันต้องการสารอาหาร แล้วกิเลสต้นหาความทะยานอยาก มันก็ต้องการสวาปามด้วย เราก็ตัดทอนมันๆ เพื่อให้มีสติปัญญาขึ้นมา ถ้ามันมีสติปัญญาขึ้นมาเพื่อเท่าทันมัน นี่เราฝึกหัดปัญญา อดอาหารเพื่อฝึกหัดใช้ปัญญา ไม่ได้อดอาหารไว้เป็นทัพพีในหม้อ ทัพพีในหม้อมันแช่อยู่ในน้ำแกง อยู่ในหม้อแกงเลย มันก็ไม่ได้อะไรเลย

นี่ก็เหมือนกัน อดอาหารแบบทางโลก อดอาหารแบบทุกข์ๆ ยากๆ ด้วยสายตาของโลกไง อดอาหารมันจะมีความสุขได้อย่างไร คนไม่กินไม่อยู่มันจะมีความสุขได้อย่างไร คนจะมีความสุขต้องอยู่กินอย่างอุดมสมบูรณ์มันถึงจะมีความสุขไง แล้วความสุข คุณกิเลสก็ตัวอ้วนๆ ใจ แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันต้องมีสติปัญญาอย่างนี้ คุณสิ เวลาเราทำบุญกุศลของเรา สูง ต่ำ คำ ขาว รูปสมบัติเกิดมาจากอะไร เกิดมาจากการเสียสละทานของเรา

การทำบุญกุศลนี้ สูง ต่ำ คำ ขาว รูปสมบัติ รูปสมบัติเป็นทรัพย์สมบัติอันหนึ่งเพราะการกระทำของเราไง กัมมพณฺฐุ กัมมปฏิสระโณ กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็นแดนเกิด กรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมการกระทำของเราทำให้เราเจริญอกงามมาอย่างนี้ไง สูง ต่ำ คำ ขาวเพราะบุญกุศลของเรา เพราะการกระทำของเราไง บุญมันให้ผลอย่างนั้นไง ถ้าบุญให้ผลอย่างนี้ก็เป็นฆราวาสธรรมไง ฆราวาสเป็นเรื่องของโลกาใช่ไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเทศนาว่าการอนุปฺพุพิกธา สอนให้พวกเราทำทานๆ กันก่อนไง เริ่มต้นผลจากการทาน ผลจากการมีน้ำใจต่อกัน ผลจากการที่ในครอบครัวเรามีการสนทนากัน มีการเจรจา มีความเข้าใจต่อกัน อันนี้เป็นบุญ

กุศลทั้งนั้นนะ ถ้าบุญกุศลเรื่องของโลกๆ เห็นไหม สูง ต่ำ คำ ขาวเป็นรูปสมบัติ เป็นคุณสมบัติของเราไง มันเกิดมาจากไหน เกิดมาจากศีล

ผู้ที่มีศีลมีธรรม มีศีลมีธรรม ถ้ามีศีล ๕ มนุษย์สมบัติ คนที่เกิดมามีมนุษย์สมบัติเพราะมีศีลมีธรรม คุณติ ปาณาติปาตา ไม่ทำลายใครทั้งสิ้น ไม่ลักทรัพย์ใคร ไม่ทำสิ่งใด ไม่มุสา เกิดมาอายุยืนยาวไง คุณติ เพราะอะไร เพราะไม่ทำให้ชีวิตใครตกต่ำไง เพราะได้เจตฐาบูชาด้วยการอุทิศส่วนกุศล ด้วยการคุ้มครองดูแลเขา เวลาเกิดในวิภวภูติ เกิดในวิภวภูติมันจะเป็นผลอย่างนั้นนะ

เวลาคนที่บวชมา คนที่มีสติปัญญาขึ้นมา เวลาเรื่องของหัวใจนะ สูง ต่ำ กว้าง แคบ มันจะสูงมันจะต่ำ มันจะกว้างมันจะแคบ มันเรื่องของสติปัญญาใช้ไหม เราเกิดมาแล้วรูปสมบัติ เราถืออยากให้เราให้มีรูปสมบัติที่สวยงามพร้อมกับปัญญาที่เฉลียวฉลาด รูปสมบัติที่สวยงามนี่ผลของศีล

แต่สติปัญญาๆ สติปัญญามันเกิดจากเราหายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โง่ใจ หัวใจของเรามันสกปรก หัวใจเรามีอวิชชา มีตัณหาความทะยานอยาก มีครอบครัวของมารไง เพราะความไม่รู้ เพราะอวิชชาทำให้เวียนว่ายตายเกิดในวิภวภูติไง แต่การเวียนว่ายตายเกิดในวิภวภูติมันก็มีวิชชา มีความรู้ มีความสามารถของเรา มีครูบาอาจารย์ของเราชักนำให้เราทำคุณงามความดีไง เพราะทำคุณงามความดีมันเกิดเป็นบุญกุศลขึ้นมา เกิดในวิภวภูตินี้ไง นี่ผลของวิภวภูติๆ ใจ แต่เวลาจะประพฤติปฏิบัติตามที่ครูบาอาจารย์คอยสั่งสอน ถ้าจะสั่งสอนขึ้นมามันต้องมีสติปัญญา เห็นไหม

สูง ต่ำ กว้าง แคบ หัวใจที่มันกว้างขวาง หัวใจที่มันระลึกรู้ถึงคนอื่น หัวใจที่เป็นธรรม เวลาฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อสร้างบารมีอันนี้ใจ เวลาทำบุญกุศลก็เพื่อเหตุนี้แหละ เพื่อให้หัวใจเรากว้างขวาง ถ้าหัวใจมันกว้างขวางขึ้นมา สิ่งใดที่มันจะเสียสละ มันทำของมันใจ จะนั่งสมาธิจะภาวนาก็ได้ใจ

เวลาทำสิ่งใด คุณติ ในศาลานี้กว้างขวาง ประชาชนเยอะแยะไปหมด เราคุยกัน เราเข้าใจกัน เรามีความพอใจต่อกัน เวลาเราไปนั่งสมาธิภาวนา เรานั่งอยู่คนเดียวโคนต้นไม้ อยู่ในห้องของเราอยู่คนเดียว หัวใจมันกว้างขวางกับแคบ คุณติ มันบีบคั้น ทำอะไรก็ไม่ได้ มีแต่ความอึดอัดขัดข้องไปในใจทั้งหมดเลย มันไปอันที่อยู่ใจนั้นนะ มันไปจำนนอยู่ที่ใจของเรานั้นนะ ใจของเรา

มันโดนบีบคั้นนะ นี่ไง ปัญญามันมาจากไหน ปัญญามาจากไหน คุณสิ หัวใจของเรามันสกปรกอย่างนี้ มันไม่เข้าใจอย่างนี้ ตัณหาความทะยานอยากมันบีบคั้นอยู่อย่างนี้

แต่ถ้าเป็นธรรมดาๆ หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโซ ธรรมดาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อริยสัจ สัจจะความจริงนะ ความจริงมีหนึ่งเดียว สูง ต่ำ กว้าง แแคบ จิตนิสัยของคนแตกต่างกันหลากหลาย มุมมองทัศนคติของคนมีร้อยพันพันคม แล้วความคิดของคนมันร้อยแปดพันเก้า แล้วก็เชื่อความคิดของตน คิดเลยว่าเราคิดแล้ว เรามีปัญญาแล้ว เราทำสิ่งใดแล้วจะไม่มีการรู้เท่าทันเราทั้งนั้นนะ

นี่ไง มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด คิดอย่างหนึ่ง พุคอย่างหนึ่ง ทำอย่างหนึ่ง เวลามันพุทออกมา มันพุทออกมาด้วยสัมมาวาจา ด้วยความอ่อนหวาน เวลามันคิดอยู่ในใจมันคิดอีกอย่างหนึ่ง เวลาการกระทำไม่กล้าให้กระทำเลย มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด แต่ธรรมดาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศีล สมาธิ ปัญญา พยายามจัดเรียงระบบของเรา เรียงระบบความคิดของเรา คุณสิ ปัญญาอบรมสมาธิฯ ถ้าเรามีปัญญา ปัญญาของเราเวลาคิดทางโลกๆ คิดแล้วมีสติปัญญาเท่าทันมัน เท่าทันความคิดมันไป ความคิดมันไป เวลามันปล่อยความคิดๆ มา ถ้าปล่อยความคิดมา ถ้ามีสติปัญญามันก็เป็นความรู้สึกอันนั้น

แต่ถ้าสติปัญญาไม่เท่าทันนะ นั่นมันคืออะไร นั่นมันคืออะไร มันก็คิดต่อไป คิดต่อไป เพราะอะไร คิดต่อไปเพราะมันขาดสติไป คิดต่อไปเพราะไม่มีใครควบคุมดูแลมันไป ธรรมชาติของมัน ธรรมชาติของธาตุรู้ใจ ธาตุรู้ ธรรมชาติของความคิด ทั้งๆ ที่เป็นความรู้สึกเฉยๆ เท่า นั้นนะ จิตนะ ความรู้สึก เห็นไหม สันตติ ธาตุรู้ แต่เพราะมีวิชาความไม่รู้ มันเลยคิดไป คิดไป มันก็เลยแสดงออก แสดงออกความคิดไป ใจ้คนที่ว่าความคิด คุณจิตๆ ก็ดูความคิดไป ดูความคิดก็ดูอารมณ์นั้นไป เพราะคนมันต้องมีอารมณ์เป็นของคู่ใจ คู่กับชั่ว ใจคู่กับความคิดไป คู่กับสัญญาอารมณ์ ไม่มีสัญญาอารมณ์ ใจมันจะแสดงตัวอย่างไร เวลาเป็นสัมมาสมาธิ เวลาเป็นจริงๆ ขึ้นมาแล้วไม่รู้จักใจของตัวเองไป สูง ต่ำ กว้าง แแคบไม่รู้จักมันไป ถ้าจะรู้จักมันรู้จัก มันเพราะเหตุใดล่ะ

ธรรมดาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีหนึ่งเดียว ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เวลา มรรคขึ้นมาเป็นความจริง ศีล สมาธิ ปัญญา มันต้องมีศีลเป็นความปกติของใจเข้ามา ถ้ามีความปกติของใจเข้ามา มันมีสัมมาสมาธิเข้ามา สมาธิมันจะตั้งมั่นของมัน ตั้งมั่นของมัน ทำบ่อยครั้งๆ

เข้า จนมันมั่นคงของมัน ถ้ามันคงของมัน ถ้ามันไปทำต่อเนื่อง ด้วยจิตนิสัยของคน คุณิ คนเรา จิตนิสัยมันแตกต่างกัน ถ้ามันทำด้วยความตั้งมั่น มันตั้งมั่นไม่ได้ มันตั้งมั่นแล้วมันก้าวเดิน ไม่ได้เพราะวุฒิภาวะมันอ่อนด้อย ก็ฝึกหัดใช้ปัญญา ฝึกหัดใช้ปัญญาในขณะนั้น ถ้าฝึกหัดใช้ ปัญญาขณะนั้น ปัญญาอย่างนั้นเป็นปัญญาอบรมสมาธิไป ปัญญาที่เราใช้ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาฟอกหัวใจของเราในใจ หัวใจที่มันทุกข์มันยากนี้ หัวใจที่จิตนิสัยของคนนี้ ใช้ธรรมะกลั่นกรองๆ ธรรมะกลั่นกรองมันก็สะอาดขึ้นเรื่อยๆ

สะอาดขึ้นเรื่อยๆ หมายความว่า พอมันมีปัญหาขึ้นมาใคร่ครวญในใจของตนแล้ว ใจของตนแล้วจะเห็นคุณค่าของใจของตนไป ถ้าคุณค่าของใจของตน สิ่งที่เราเกิดมา สัมมาอาชีพะ เราต้องมีสัมมาอาชีพะ สัตว์มันเกิดมามันต้องเลี้ยงชีพ

เวลาสัตว์นั้น เวลามันหากินของมัน ดูเก่งดูวางในป่าสิ มันจะหากินของมัน มันหวาดระแวง มันต้องระวังภัยตลอดนะ เพราะการหาอาหารมันเสี่ยงด้วยชีวิต ไม่ใช่เฉพาะเราหรือเฉพาะเรา เราเกิดมาเราว่าเราทุกข์เรายาก เราทุกข์เรายาก เวลาสัตว์มันหาอยู่หากินนะ เวลา มันเกิดภัยแล้งขึ้นมา คุณกตกาสิ เวลามันไม่มีอาหารของมัน มันต้องอดจนตาย มันอดตายเพราะอะไร เพราะมันไม่มีอาหารของมัน เวลาโดนทำลายสภาวะแวดล้อม ทำลายป่า สัตว์มันไม่มีป่า จะอยู่แล้ว

เราเกิดเป็นมนุษย์ๆ เกิดเป็นมนุษย์เราทำมาหากินของเราด้วยสติด้วยปัญญาของเรา เราต้องมีหน้าที่การงานอยู่แล้ว แล้วหน้าที่การงานอย่างนี้มันก็อยู่ที่อำนาจวาสนาของคน อำนาจวาสนาของคน การเกิด เกิดด้วยบุญกุศล เวลาเกิดมาเป็นคนเหมือนกัน เกิดมาทุกข์ๆ ยากๆ เกิดมาด้วยความลำบากยากลำบากนั้น แต่ลำบากยากลำบากนั้นมันก็เป็นการเกิด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้บัญญัติว่าคนจะดีจะชั่วเพราะการเกิด

การเกิด เกิดจากเวรจากกรรม ขอให้ได้เกิดเป็นมนุษย์ เราเกิดเป็นมนุษย์แล้วเรามีสิทธิความเป็นมนุษย์ ถ้ามีความเป็นมนุษย์ เราพอใจในความเป็นมนุษย์นี้ ถ้าเราพอใจความเป็นมนุษย์ รัฐธรรมนูญเขียนไว้ มนุษย์เสมอกัน สิทธิความเป็นมนุษย์มีเสรีภาพเสมอกัน เราก็ได้สิทธิอันนั้น มาพอแรงแล้วแหละ แต่หน้าที่การงานการกระทำของเรานั้นก็เป็นความอ่อนด้อยของสติปัญญาของเรา ถ้ามันขาดสติปัญญา มันขาดโอกาส การขาดโอกาสมันก็เกิดในยุคในสมัยใดไป การเกิดในสังคมที่ดี สังคมที่บีบคั้น การเกิดในสังคมอย่างนั้นเพราะมันสภาพกรรมไป

การเกิด เพราะเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ คนไม่มีอำนาจวาสนาขึ้นมาจะไม่ได้เกิดมา
ร่วมกัน เห็นกัน การเกิดมาร่วมกัน เห็นกัน มันต้องมีเวรมีกรรมมาต่อกัน มีเวรมีกรรม กรรมดีก็
มาส่งเสริมกัน มาเชิดชูบูชากัน มายกย่องสรรเสริญกัน ถ้ากรรมชั่ว กรรมชั่วมันก็ตามทำลายล้าง
การทำลายล้าง เห็นไหม เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร เพราะเราเป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอนอย่างนี้ สอนเพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้
ประสบการณ์อย่างนี้มาด้วยหัวใจของท่าน ท่านเห็นโทษของมัน เห็นไหม เห็นโทษของมัน

เวลาเป็นพระโพธิสัตว์ ทำสิ่งใดที่มันเป็นเวรเป็นกรรมขึ้นมามันจะตกต่ำทั้งนั้นนะ ทำสิ่ง
ใดที่เป็นบุญกุศลมันจะเชิดชูๆ ขึ้น เชิดชูจนหัวใจของท่านสมบูรณ์ของท่าน ท่านมาประพฤติ
ปฏิบัติของท่าน ท่านถึงได้เป็นศาสดาของเรา เป็นพระอรหันต์องค์แรกของโลก ความเป็นพระ
อรหันต์นั้นมันเกิดจากการกระทำไง นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยนี้ไว้ก็ให้
เราฝึกหัดปฏิบัติไฉน

เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เราไปอยู่ในทางโลก เรามาวัดมาวา มาวัดป่าไป เรามาเห็นการ
กระทำของสงฆ์ ของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ อู๊ย! น่าสงสาร น่าสมเพช ถ้าไปที่ไหนแล้วถ้ามีคนเชิดชู
บูชาไป อย่างนั้นน่าเชิดชู

ไอนั้นมันละคร นั้นมันลิเก ใครก็ทำได้ แต่ความเป็นจริงๆ ความคัดแปลงหัวใจมันต้อง
ทำของเราด้วยความซื่อสัตย์สุจริตใจ ถ้าเป็นฆราวาสธรรมก็เป็นเรื่องของฆราวาสนะ ถ้าเป็นการ
กระทำ เราเกิดเป็นมนุษย์ เรามีสิทธิความเป็นมนุษย์แล้ว ถ้าความเป็นมนุษย์แล้วเราถึงภูมิใจ
ความเป็นมนุษย์ไฉน ความเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ เพราะการเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์ถ้ามี
สติปัญญาสามารถฝ่าฟันอุปสรรคในหัวใจ ไม่ใช่อุปสรรคทางโลกนะ อุปสรรคทางโลกทุกคนมี
เสมอภาคกัน เพราะเกิดมาต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยทั้งนั้น นี่ผลของวัฏฏะนะ

แต่ถ้าเป็นผลของธรรมๆ มันเกิดจากหัวใจ หัวใจที่มันเข้มแข็ง หัวใจที่มันมีสติปัญญา เรา
จะฝ่าฟันกับมันไป เราจะทุกข์จะยากขนาดไหน มีคนมาเชิดชูบูชาขนาดไหน เราไม่ฟังเขาหรอก
ถ้าเราฟังเขา เราจะตกต่ำ ตกต่ำเพราะอะไร เพราะว่าเราเข้มงวดกับเรา จิตของเรากำลังพัฒนาขึ้น
ไป ใครมาอหะหะเรา โอ๊ย! ขาอ่อนไปกับเขาเลย จบ ทำมาเกือบตาย

แต่ถ้าเราไม่ตกต่ำไปกับเขา ไม่ให้เขาอู้อ้อ ออเฮอะลอละ จะขออย่างนู้นขออย่างนี้ ให้อ้อมันขอเรื่องโลกๆ ใด แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านชื่นชม หลวงตาท่านอดอาหารอยู่ในป่า เวลากราบหลวงปู่มั่น ท่านเป็นโรคศิษาน เหลืองไปทั้งตัวเลย มีแต่หนังหุ้มกระดูก เวลาท่านเห็นท่านก็ตกใจนะ “ไอ้โฮ! ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะ”

ถ้าคำว่า “ไอ้โฮ! ทำไมเป็นอย่างนี้” อย่างนี้เป็นข้อเท็จจริง แต่ด้วยกรรม พอเป็นเรื่องกรรมนะ พอไอ้โฮ! ท่านก็รู้ว่าหลวงปู่มั่นเห็นสภาพว่าท่านเป็นคนเข้มแข็ง แล้วท่านก็หมอบฟังว่าแล้วคำต่อไปคืออะไรล่ะ

“ไอ้โฮ! ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะ” แสดงว่าท่านอดอาหารด้วย แล้วท่านเป็นโรคศิษานด้วย แต่เวลาท่านจะพลิกกลับเป็นกรรมนะ “เออ! นักรบต้องเป็นอย่างนี้ล่ะ” พอเป็นกรรม พออย่างนี้ บ๊ีบ หัวใจมันก็ฟุ้งฟูขึ้นมา เห็นไหม

ไม่ต้องอู้อ้อลอละ พอเขาไอ้โฮ! ใจถอยกรูดๆ ไปเลย เออ! ไม่อดอาหารแล้ว เลิก เพราะว่ามันรุนแรงเกินไป เราจะไม่มีองค์หลวงตาไว้กราบไหว้ เราจะไม่มีองค์หลวงตาไว้เป็นผู้นำ

แต่ด้วยสติด้วยปัญญาของท่าน “ไอ้โฮ! ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะ” แต่คำสองว่า “เออ! นี่แหละมันพอดี นี่แหละมันลูกศิษย์ตถาคต นี่แหละคือผู้ที่จะบากบั่น”

นี่ไง ถ้าคนที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นไปแล้วเราไม่ทันหรือ ถ้าเราไม่ทันของเรานะ เพราะเราไม่ทันความคิดของเราไง เพราะเราไม่เคยสัมผัสความสุขอย่างนั้นไง เราไม่เคยสัมผัสว่าความสงบของจิตมันเป็นอย่างไร เราไม่เคยสัมผัสหรือว่าภาวนามยปัญญา ปัญญาที่มันเกิดจากหัวใจ มันมหัศจรรย์ขนาดไหน แล้วสิ่งที่มหัศจรรย์ขนาดนี้มันค้นหามาจากไหนล่ะ ที่ไหนก็ไม่มี ในโลกนี้ไม่มีหรือ ๓ โลกธาตุไม่มี ถ้ามี พรหมไม่มาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามี เทพพรหมไม่มาเฝ้า ไม่มาฟังเทศน์หลวงปู่มั่น ถ้าเขามี เขาไม่ต้องมาถาม ถ้าใน ๓ แดนโลกธาตุ มันมี เขาไม่ต้องมาปรึกษาเราหรือ แต่เพราะมันไม่มี

เวลามันมี มันมีอยู่ในหัวใจผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ มันมีอยู่ในหัวใจของครูบาอาจารย์ของเรา เพราะครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติแล้ว เวลามันเข้มข้น เข้มข้นอย่างนี้

มันเสียดาย เสียดายเวลานะ ครูบาอาจารย์ท่านล่วงไปหมดแล้วละ แล้วหลวงปู่ลี ครูบาอาจารย์ท่านก็ชราภาพไปทั่ว โอกาสมันจะน้อยลงเรื่อยๆ โอกาสมันจะน้อยลงเรื่อยๆ เพราะอะไร เพราะผู้ชี้นำ ผู้ที่คอยต้านกระแสโลกใจ กระแสโลกมันท่วมท้นเข้าไปในวัด กระแสโลกมันจะท่วมท้นเข้าไปในที่นั่งปฏิบัติ กระแสโลกมันท่วมท้นมาตลอด แล้วเราก็อ่อนแอกัน อ่อนแอ เพราะไม่มีจุดยืนใจ กระแสโลกมันท่วมท้นขึ้นมาก็โอบไว้หมดเลย ยอมรับการเมตตาสงสารจากโลก

ยอมรับเขาก็ตายท่าหมดนะ กระแสโลกมันท่วมท้นมา ผู้ที่เป็นครูบาอาจารย์ต้องมีจุดยืนของท่าน ต้องมีความจริงใจในหัวใจอันนั้น แล้วหัวใจอันนั้นมันมาจากไหน มันมาจากความจริงอันนี้ใจ มันมาจากความจริง ศีล สมาธิ ปัญญา

แล้วเราเกิดเป็นมนุษย์นะ สิ่งที่สัมผัสธรรมได้คือความรู้สึกของคน คือจิตวิญญาณอันนั้น จิตวิญญาณอันนั้นศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาด้วยสายตา ด้วยการท่องจำ ทรงจำธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สาธุ เคารพนะ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นไตรสรณคมณ์ แม้แต่ถ้าใครไม่ถึงไตรสรณคมณ์ ขาดจากความเป็นเณร

ไอ้เนี่ยพวกเราเป็นพระนะ แล้วมันไม่เคารพได้อย่างไร มันเคารพทั้งนั้นนะ แต่มุมมองของกิเลสใจ มุมมองของโลกใจ คุณด้วยความเมตตาสงสาร ด้วยความอยากช่วยเหลือเจือจาน กระแสโลกมันจะท่วมท้นวัด กระแสสิ่งที่มันท่วมท้นเข้ามา แล้วท่วมท้นเข้ามาแล้วผู้ที่รักษาไว้ละ มันจะมีจุดยืนของมันหรือไม่

สูง ต่ำ คำ ขาวเป็นรูปสมบัติจากการกระทำของเรา นี่ด้วยบุญกุศล สูง ต่ำ กว้าง แคบด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยการภาวนา ใครมีสติมีปัญญาภาวนาเท่าไร จะมีสติปัญญามากขึ้นเท่านั้น แล้วสติปัญญานี้มันจะหลุดกระชากลากหัวใจนี้ให้พ้นจากกระแสการท่วมท้นของกิเลสต้นหาความทะยานอยาก ให้ท่วมท้นของการดิ้นนินทา ให้ท่วมท้นการยกย่องสรรเสริญ นั่นเป็นโลกธรรม ๘ ธรรมะเก่าแก่ ไม่ใช่สัจจะ ไม่ใช่ความจริง ความจริงคือในใจของเรา ศีล สมาธิ ปัญญา ใจของเราท่วมท้น ใจของเรามีคุณธรรม ใจของเราเท่านั้นที่จะพ้นจากทุกข์ นี่สัมผัสธรรมได้ สัมผัสธรรมได้แบบนี้ ถ้าสัมผัสได้แบบนี้มันจะมีคุณธรรมในหัวใจดวงนั้น

ถ้ามีคุณธรรมในใจดวงนั้น ไม่หวั่นไหวหрок กระจกโลกก็เป็นกระจกโลก แต่ครูบาอาจารย์ของเราเป็นผู้นำ เป็นผู้จะคุ้มครอง เป็นผู้ไม่ให้สิ่งนั้นเข้ามาทำลาย มันจะทำลายธรรมและวินัย ทำลายเครื่องดำเนิน เห็นไหม

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านค้นคว้าของท่านมาเป็นข้อวัตรปฏิบัติ เป็นเครื่องดำเนิน เป็นเครื่องอยู่ของใจ เป็นเส้นทางให้หัวใจก้าวเดิน แล้วจะมาทำลายกัน มาทำให้มันอ่อนด้อย แล้วคนที่จะเดินมันหาที่เดิน ก็เดินตามกิเลสใจ เดินตามความพอใจของตนใจ นี่ใจ กระจกโลกใจ ถ้ากระจกธรรมมันต้องมั่นคง มั่นคงเข้ามาในใจดวงนี้ เริ่มต้นเข้าพรรษามันต้องเข้มแข็ง แล้วพยายามทำของเราให้ผลขึ้นมาจากหัวใจดวงนี้ เอวัง